

— Ще тя избави, но кажи кой взе третата жълтица?
— казалъ непознатия.

— Не знаи, Бога ми, не знаи . . . Избавете ме, приятелю, потъвамъ! Ай - ай - ай!

Камъка все по-вече потъвалъ и шивача потъналъ до поясъ.

— Кажи кой взе третата жълтица?

— Не знаи, азъ не съмъ ѝ вземалъ, Бога ми, не съмъ. Помогни ми, моля ти се, помогни!

Той потъналъ още по дълбоко и само една глава се виждала надъ водата

— Какво да правя! — помислилъ непознатия, и тосъ-часъ нагазилъ въ водата, хваналъ го и го принесълъ на другия брѣгъ. Водата течала отъ шивача като вада, но той се отрѣскалъ като гъска и туй то

Качили се въ талигата и трѣгнали.

Знаеш ли що? — казалъ непознатия. Мисля че нѣма нужда да ходимъ двама въ градътъ. Азъ ей-сега ще ти дамъ твоя дѣлъ отъ златото и ти съ него свободно ще прѣживѣешъ. Хайде да си го раздѣлимъ!

— Хайде, азъ съмъ съгласенъ!

Шивача се зарадвалъ твърдѣ много. Той до това врѣме не вѣрвалъ, че непознатия ще му отдѣли частъ отъ паритѣ. Очитѣ му горели, рѣцѣтъ му трѣперали, той билъ даже готовъ да направи поклонъ до земята.

Спрѣли коня и слѣзли отъ талигата. Непознатия снелъ торбитѣ съ жълтицитѣ и ги изсипалъ на купъ. Шивача се смаялъ и не си дигалъ очитѣ отъ купа. Непознатия почналъ да го дѣли на три малки купчинки

— Че защо така? — попиталъ зачудено шивача. — Видишъ че сме двама, а ги дѣлишъ за трима?

— Почакай, ще узнаешъ.

Непознатия продължавалъ да дѣли жълтицитѣ, а шивача си билъ главата да мисли, за кого ли е третото купче? Но при все това рѣцѣтъ му пакъ не стоели безъ работа: щомъ непознатия се обърналъ да прѣсипва купчинитѣ, той тосъ-часъ грабне тихичко една шепка отъ купа и „хонъ!“ въ пазвата. Така той скрилъ доста нѣщо.